DOI : https://doi.org/10.5281/zenodo.18813061

ମୂଳ ପ୍ରବନ୍ଧ

ଅଶୀ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଓଡ଼ିଆ କ୍ଷୁଦ୍ରଗଳ୍ପରେ ପ୍ରୌଢ ମନସ୍ତତ୍ୱ

ଅଭିମନ୍ୟୁ ସାହୁ

ସଂକ୍ଷିପ୍ତସାର:

ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ସାହିତ୍ୟ ଜଗତରୁ ୧୯୮୦ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରୁ ଓଡ଼ିଆ ସାହିତ୍ୟକୁ ଉତର ଆଧୁନିକ(POST MODERNISIM) ଚେତନା ପ୍ରବେଶ ହୋଇଥିବାର ଜଣାଯାଏ । ଏହି ସମୟରେ ମଣିଷର ବଂଚିବାକୁ ନେଇ ବହୁ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚରାଯାଇଛି । ଉତ୍ତର ଅଶୀ ଗଳ୍ପରେ ବିଶେଷ ଭାବରେ ସ୍ୱପ୍ନଭଙ୍ଗ ଜନିତ କାରୁଣ୍ୟ, ପ୍ରତିବାଦ, ମନସ୍ତତ୍ୱ ଓ ମଣିଷ ପ୍ରତି ଅନୁକମ୍ପା କିପରି ପାଇଛି ତଥା ସହରାଭିମୁଖି ମନୁଷ୍ୟ କିପରି ନିଜର ଅତୀତକୁ ମନେ ପକାଇ ଗ୍ରାମ୍ୟାଭିମୁଖି ହୋଇଛି ତାହା ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି । ସ୍ୱାଧିନତା ପରବର୍ତ୍ତୀ କାଳରେ ଫ୍ରଏଡ, ୟୁଙ୍ଗ, କାମ୍ୟୁ, କାଫକୋ ଓ ନିତଶେଙ୍କ ମନୋବୈଜ୍ଞାନିକ ବିଶ୍ଲେଷଣ ଗୁରୁତ୍ୱପୂର୍ଣ୍ଣ ଭୂମିକା ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ ହେଁ,ଉତର ଅଶୀ ଓଡ଼ିଆ ଗଳ୍ପରେ ଅନେକ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଇଛି । ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷର ବିଭିନ୍ନ ଭାବାବେଗକୁ ତଥା ସେମାନଙ୍କ ମନ ତଳର ଅଦମ୍ୟ ରହସ୍ୟର ଉନ୍ମୋଚନ କରିବାରେ ଆମ ଗାଳ୍ପିକଗଣ ସଫଳ ହୋଇପାରିଛନ୍ତି । ବୟସର ଅନ୍ତିମ ପାହାଚରେ ଅବତୀର୍ଣ୍ଣ ହୋଇ ନିଜର ଅହେତୁକ ଦୁର୍ବଳତା ,ଭୟ, ଆଶଙ୍କା ଓ ଘୃଣା କିଭଳି ଭାବରେ ନିଜର ମାନସ ପଟରେ ଅତୀତର ସ୍ମୃତି ଓ ଅନୁଭୁତିକୁ ଆନ୍ଦୋଳିତ କରୁଛି ତାହା ଜଣେ ବୃଦ୍ଧ ବା ପ୍ରୌଢ ମଧ୍ୟରେ ଚିତ୍ରିତ କରାଯାଇଛି । ପ୍ରୌଢ ମନସ୍ତତ୍ୱ କହିଲେ ଆମେ ବୁଝୁ ଶିଶୁ ଓ ଯୁବକର ପରିଣତ ଅବସ୍ଥା । ଏହି ଆଲୋଚନାରେ ପ୍ରୌଢ ମନସ୍ତତ୍ୱ ଓଡ଼ିଆ ଗଳ୍ପରେ କିପରି ପ୍ରୟୋଗ କରାଯାଇଛି ତାହା ଉକ୍ତ ପ୍ରବନ୍ଧରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି ।

ପ୍ରମୁଖ ଶବ୍ଦାବଳୀ:

ପୃଷ୍ଠଭୂମି , ଉତର ଆଧୁନିକତା ,ପ୍ରୌଢ ମନସ୍ତତ୍ୱ, ଉତର ଅଶୀ ।

ବିଷୟ :

ଅଶୀ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଗଳ୍ପ ଜଗତକୁ ଅନୁଧ୍ୟାନ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଉତର ଷାଠିଏ ଅବା ସତୁରି ପାଖାପାଖି ଗଳ୍ପ ଉପରେ ନିକ୍ଷେପ କରିବା ନିତ୍ୟାନ୍ତ ଜରୁରୀ । କାରଣ ଅତୀତରୁ ହିଁ ବର୍ତ୍ତମାନ । ଜୀବନର ପ୍ରତ୍ୟେକଟି ମୁହୁର୍ତ୍ତ ହିଁ ଗଳ୍ପ । ୧୯୬୦ ମସିହା ବେଳକୁ ଭାରତୀୟ ସାମନ୍ତବାଦୀ ସମାଜର ନୈତିକ ମୂଲ୍ୟବୋଧ ଧରାଶାୟୀ ହେବାକୁ ଲାଗିଲା । ସେହି ସମୟର ଶିଳ୍ପ କୈନ୍ଦ୍ରୀକ ନଗର ସଭ୍ୟତା ଓ ୟୁରୋପୀୟ ସାହିତ୍ୟିକ ଆନ୍ଦୋଳନ ଓଡିଆ ଗଳ୍ପ ଜଗତକୁ ବହୁଳ ମାତ୍ରାରେ ପ୍ରଭାବିତ କରିଥିଲା । କଥାକାର ମନୋଜ ଦାସ , କିଶୋରୀ ଚରଣ ଦାସ , ଶାନ୍ତନୁ ଆଚାର୍ଯ୍ୟ ପ୍ରମୁଖ ଗାଳ୍ପିକ ତଥା ସେ ସମୟର ତରୁଣ ଗାଳ୍ପିକ ମଧ୍ୟ ଏହି

ଏହି ପ୍ରବନ୍ଧକୁ ଅନ୍‌ଲାଇନରେ ପଢିବାପାଇଁ ପ୍ରବେଶ କରନ୍ତୁ
Quick Response Code:
Available online at : https://pracheenews.com/
DOI: https://doi.org/10.5281/zenodo.18813061
Article No - BPP00389

ଯୋଗାଯୋଗ : ଅଭିମନ୍ୟୁ ସାହୁ, ଗବେଷକ
ଓଡ଼ିଆ ଭାଷା,ସାହିତ୍ୟ ଓ ଅନୁବାଦ ବିଭାଗ
ମା ମାଣିକେଶ୍ୱରୀ ବିଶ୍ୱବିଦ୍ୟାଳୟ, ଭବାନୀପାଟଣା, କଳାହାଣ୍ଡି
Email : abhi.topnet@gmail.com
ORCID ID: https://orcid.org/0009-0003-1018-2514

This is an open access journal, and articles are distributed under the terms of the Creative Commons Attribution Non Commercial Share Alike 4.0 License, which allows others to remix, tweak, and build upon the work non commercially, as long as appropriate credit is given and the new creations are licensed under the identical terms.

For reprints contact: *pracheepatrika@rediffmail.com*

ପ୍ରାପ୍ତି	ସମୀକ୍ଷିତ	ଗୃହୀତ	ପ୍ରକାଶିତ
୧୪.୧୧.୨୦୨୫	୧୪.୧୨.୨୦୨୫	୨୫.୧୨.୨୦୨୫	୧.୦୨.୨୦୨୬

ଏହି ପ୍ରବନ୍ଧକୁ କିପରି ଉଦ୍ଧୃତ କରିବେ : ସାହୁ, ଅଭିମନ୍ୟୁ;୨୦୨୬। ଅଶୀ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଓଡ଼ିଆ କ୍ଷୁଦ୍ରଗଳ୍ପରେ ପ୍ରୌଢ ମନସ୍ତତ୍ୱ। ବାସ୍ତବତାର ପରିପ୍ରକାଶ ପ୍ରାଚୀ। ଭାଗ :୧୧, ସଂଖ୍ୟା : ଟ, ପୃଷ୍ଠା :୫୬-୬୦।

ଚେତନା ଦ୍ୱାରା ପ୍ରଭାବିତ ହୋଇଥିଲେ । ଏହି ସମୟରେ ଉପରୋକ୍ତ ଚେତନାରୁ ମୁକ୍ତ ରହି ଗଭୀର ଜୀବନବାଦୀ ହୋଇ ଯେଉଁମାନେ ପାରମ୍ପରିକ ଗ୍ରାମ୍ୟ ଜୀବନରୁ ଚରିତ୍ର ସଂଗ୍ରହ କରି ତା ମଧ୍ୟରେ ରାଜନୈତିକ, ମନସ୍ତତ୍ୱ, ଶ୍ରେଣୀ ସଂଘର୍ଷର ବାର୍ତ୍ତା ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ, ସେମାନେ ହେଲେ ମହାପାତ୍ର ନୀଳମଣି ସାହୁ, ଅଚ୍ୟୁତାନନ୍ଦ ପତି, ଭୁବନେଶ୍ୱର ବେହେରା, ଚୌଧୁରୀ ହେମକାନ୍ତ ମିଶ୍ର ପ୍ରମୁଖ । ପରବର୍ତ୍ତୀ ପର୍ଯ୍ୟାୟରେ ହାସ୍ୟ ଓ ବ୍ୟଙ୍ଗକୁ ପରିହାର କରି ବିଭୂତି ପଟ୍ଟନାୟକ, ବୀଣାପାଣି ମହାନ୍ତି, ସାତକୋଡି ହୋତା ପ୍ରମୁଖ ଏହି ଧାରାର ଗଳ୍ପ ଲେଖି ଓଡିଆ ଗଳ୍ପକୁ ସମୃଦ୍ଧ କରିଛନ୍ତି । ୧୯୭୦ ମସିହା ବେଳକୁ ଓଡିଆ ଗଳ୍ପ ରାଜ୍ୟରେ କାମ୍ୟୁ ଓ କାଫକେ ଓ ନିତଶେଙ୍କ ପ୍ରଭାବ ଗଭୀର ଭାବରେ ଆନ୍ଦୋଳିତ ହେଲା । ଉତ୍ତର ସତୁରି ପୂର୍ବରୁ ପ୍ରବର୍ତିତ ଅସ୍ତିତ୍ୱବାଦୀ ଚେତନା, ମନସ୍ତତ୍ୱ, ବିଛିନ୍ନତା । ଓଡିଆ ଗଳ୍ପ ଜଗତକୁ ଆସିଥିଲା ସତ କିନ୍ତୁ ; ଏହି ସମୟରେ ଗାଳ୍ପିକ-ଗାଳ୍ପିକାମାନେ ଏହି ଚେତନାକୁ ବଳିଷ୍ଠ ଭାବନାରେ ନୂତନ ଢଙ୍ଗରେ ପରିପ୍ରକାଶ କଲେ । ଏହି ସମୟରେ ଯେଉଁ ଗାଳ୍ପିକମାନେ ଓଡ଼ିଆ ଗଳ୍ପ ରାଜ୍ୟରେ ପାଦ ଦେଇଥିଲେ ତନ୍ମଧ୍ୟରୁ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବେହେରା, ପୂର୍ଣ୍ଣାନନ୍ଦ ଦାନୀ, ଅଧ୍ୟାପକ ବିଶ୍ୱରଂଜନ, କହ୍ନେଇଲାଲ ଦାସ , ଭୂପେନ ମହାପାତ୍ର, ପ୍ରକାଶ ପଟ୍ଟନାୟକ, ଅର୍ଚ୍ଚନା ନାୟକ, ନିମାଇଁ ଚରଣ ପଟ୍ଟନାୟକ, ଦେବ୍ରାଜ ଲେଙ୍କା, ପ୍ରମିଳା ପାଢୀ ଓ ସଂଜୟ ଶତପଥି ଥିଲେ ଅନ୍ୟନ ପ୍ରତିଭା ।

ଏହା ବ୍ୟତୀତ ଉତ୍ତର ଅଶୀ ଓଡିଆ ଗଳ୍ପ ବହୁ ସମ୍ଭାବନା ଓ ପ୍ରତିଶ୍ରୁତି ବହନ କରିଛି । ଏହି ସମୟରେ ମନୁଷ୍ୟର ବଂଚିବାକୁ ନେଇ ବହୁ ପ୍ରଶ୍ନ ପଚରା ଯାଇଛି । ଏହା ଦ୍ୱାରା କ୍ରମଶଃ ନବ ଉପନିବେଶବାଦର ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଛି । ଏହି ଉପନିବେଶବାଦ ଏକବିଂଶ ଶତାବ୍ଦୀର ଗଳ୍ପ କାହାଣୀର ଶୈଳୀକୁ ବହୁଳ ମାତ୍ରାରେ ପ୍ରଭାବିତ କରିଛି । କ୍ରମଶଃ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଅଛି, ଭାରତୀୟ ଗ୍ରାମ୍ୟ ସମାଜର ବିଛିନ୍ନତା ଓ ସହରୀ ସଭ୍ୟତାର ସୃଷ୍ଟି । କିନ୍ତୁ; ଏହି ସମୟର ଗାଳ୍ପିକମାନେ ବହୁଳ ମାତ୍ରାରେ ଅତୀତକୁ ଫେରିଯାଇ ନିଜ ଗ୍ରାମର ପୁରୁଣା ଘର, ନଇ ,ନାଳ ,ବିଲ ଓ ପୋଖରୀକୁ ଖୋଜିଛନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ଜୀବନ-ମୃତ୍ୟୁ ସଂପର୍କରେ ଅନେକ ପ୍ରଶ୍ନ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଅଛି । ମଣିଷର ଅସହାୟତା, ଜୀବନର ବ୍ୟର୍ଥତା ଓ ନୈରାଶ୍ୟ ଅଧିକାଂଶ ଗଳ୍ପର ଉପଜୀବ୍ୟ ପାଲଟିଛି । ସାଂପ୍ରତିକ ଗଳ୍ପରେ ସାମୂହିକ ଚେତନା ଅପେକ୍ଷା ବ୍ୟକ୍ତି ଚେତନାର ପ୍ରାର୍ଦୁଭାବ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି । ସେ ସମୟରେ ଗଳ୍ପରେ ଅନେକ ପରୀକ୍ଷାନୀରିକ୍ଷା କରାଯାଉଥିଲା ତାହା କିପରି ଜୀବନଧର୍ମୀ ହୋଇପାରିବ । ସମୟର କାଳ ଖଣ୍ଡରେ ଗାଳ୍ପିକମାନେ ନିଜ ନିଜ ଗଳ୍ପରେ ପ୍ରେମ-ପ୍ରତାରଣା ,ଶ୍ରଦ୍ଧା-ଘୃଣା ,ସ୍ୱପ୍ନଭଙ୍ଗ, ବିଶ୍ୱାସ ଘାତକତା ,ବାସ୍ତବତା-ଅଲୌକିକ ଆଦିକୁ ପ୍ରତି ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି । ୧୯୮୦ ମସିହା ପରେ ପରେ ଉତ୍ତର ଆଧୁନିକ ଚେତନାର ଉଦଭବ ଘଟିଲା । ଏହି ସମୟରେ ଆସିଥିବା ଗାଳ୍ପିକମାନେ ନିଜକୁ ଉତର ଆଧୁନିକ ଗାଳ୍ପିକ ଭାବରେ ଚିହ୍ନିତ କଲେ । " ଜାଁ ପ୍ରାଁ ସ୍ୱା ଲିୟୋତାର ୧୯୮୮ ମସିହାରେ କହିଥିଲେ ଉତ୍ତର ଆଧୁନିକତା ଏକ ନୂଆ ଯୁଗ ନୁହେଁ । ଆଧୁନିକତାର କତିପୟ ତତ୍ୱ, ଯେଉଁଥିରେ ଆଧୁନିକତାର କେତକ ବିଶିଷ୍ଟତା ସାମିଲ୍ ହୋଇଛି, ତାହା ହିଁ ଉତ୍ତର ଆଧୁନିକତା ।"(ଓଡିଆ ଗଳ୍ପର ଉନ୍ମେଷ ଉତରଣ, ପୃ-୪୦୮) ୧୯୮୦-୮୫ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଓଡିଆ ଗଳ୍ପ ଓ କବିତାରେ ମାନିବିକ ଯନ୍ତ୍ରଣା ଓ ମୃତ୍ୟୁ ଚେତନା ପ୍ରକାଶ ପାଇ ଆସିଥିଲା । କିନ୍ତୁ; ୧୯୮୦ ମସିହା ପରଠାରୁ ଜୀବନ ଆନନ୍ଦମୟ ହୋଇପଡିଛି । ଜୀବନ ପ୍ରତି ବିରାଗ ଭାବ ପ୍ରକାଶ ନ ପାଇ ଜୀବନକୁ ଭଲ ପାଇବା ଓ ଜୀବନକୁ ବଂଚିବାର କଳା ଉପରେ ଲେଖକମାନେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦେଲେ । ୧୯୮୦ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମୟରେ ଗଳ୍ପ ରଚନା କରିଥିବା ବ୍ୟକ୍ତିମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ ଅନେକ ତରୁଣ ପ୍ରବୀଣ ଗାଳ୍ପିକଙ୍କ ଆଗମନ ହୋଇଥିଲା । ଯେଉଁମାନେ ନାରୀ ଓ ପୁରୁଷ ମନସ୍ତତ୍ୱ ବ୍ୟତୀତ ଅଧିକାଂଶ ଗଳ୍ପରେ ପ୍ରୌଢ ମନସ୍ତତ୍ୱର ଚିତ୍ର ଅତି ନିଖୁଣ ଭାବରେ ପ୍ରଦର୍ଶନ କରିଛନ୍ତି । ତନ୍ମଧ୍ୟରୁ ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବେହେରା, ରାଧାବିନୋଦ ନାୟକ, ଦେବବ୍ରତ ମଦନରାୟ, ଯଶୋଧାରା ମିଶ୍ର, ବିଜୟିନୀ ଦାସ, ଜୟନ୍ତୀ ରଥ, ରଶ୍ମୀ ରାଉଳ, ବିୟତ୍ କେଶ ତ୍ରିପାଠୀ, ଚିରଶ୍ରୀ ଇନ୍ଦ୍ରସିଂ, ଅପର୍ଣ୍ଣା ମହାନ୍ତି, ଗୌରହରି ଦାସ, ପ୍ରକାଶ ମହାପାତ୍ର, ତରୁଣକାନ୍ତି ମିଶ୍ର, ସଦାନନ୍ଦ ତ୍ରିପାଠୀ, ଶୁଭ୍ରାଂଶୁ ପଣ୍ଡା, କବିତା ବାରିକ ଓ ବିଜୟାନନ୍ଦ ସିଂହ ଆଦି ପ୍ରମୁଖ ଗାଳ୍ପିକମାନେ ନିଜର ରଚନାରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ବୟସର ମାନସିକତାକୁ ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି । ଏହି ସମୟରେ ଗଳ୍ପର ଅନ୍ୟତମ ବୈଶିଷ୍ଟ୍ୟ ହେଉଛି ନାରୀ ମନସ୍ତତ୍ୱ, ପୁରୁଷ ମନସ୍ତତ୍ୱ, ପ୍ରୌଢ ମନସ୍ତତ୍ୱ ଓ ଶିକ୍ଷିତ ମଧ୍ୟବିତ୍ତମାନଙ୍କର ସ୍ୱାର୍ଥ ରହିଥିବା ମାନସିକ ପୀଡନକୁ ଖୁବ୍ ପାଖରୁ ଲକ୍ଷ୍ୟ କରିଛନ୍ତି ଗାଳ୍ପିକ । କେତେବେଳେ ବୃଦ୍ଧ ପିତା-ମାତା ଶିକ୍ଷିତ ପୁତ୍ର ପୁତ୍ରବଧୂଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ହତାଦର ହେଲେଣି ତ

କେଉଁଠି ସ୍ୱାମୀ ଓ ସ୍ତ୍ରୀ ମଧ୍ୟରେ ପୃଥକ ।

ଅଧିକାଂଶ ଗାଳ୍ପିକଙ୍କ ଗଳ୍ପରେ ସାମାଜିକ ସମସ୍ୟା, ରାଜନୀତିକ ମତାନ୍ତର, ବୈପ୍ଲବିକ ସୂତ୍ରପାତ, ଯୌତୁକ ପ୍ରଥା, ଶିଶୁ ଅପହରଣ କଥା ପରିଲକ୍ଷିତ ହୋଇଅଛି । କିନ୍ତୁ; ଯେତେବେଳେ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ କଥା ଆସେ, ସେତେବେଳେ କେବଳ ଶିଶୁ-କିଶୋର ଓ ଯୁବକଙ୍କ ମାନସିକତାକୁ ଗୁରୁତ୍ୱାରୋପ କରାଯାଇଥାଏ । କ୍ରମଶଃ ଦେଖିବାକୁ ମିଳିଛି ବୟସର ପରିଣତ ଅବସ୍ଥାରେ ମଧ୍ୟ ପ୍ରୌଢ଼ ବା ବୃଦ୍ଧମାନଙ୍କର ମାନସିକତାକୁ ବହୁଳ ମାତ୍ରାରେ ବୃଦ୍ଧି ପାଉଛି । ଯାହା ଉତ୍ତର ଅଶୀ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଗଳ୍ପରେ ଗାଳ୍ପିକଙ୍କ ଗଳ୍ପରେ ଦୃଶ୍ୟମାନ ।

ସମୟର ସୁଅରେ ମଣିଷ ବୟସ୍କ ଓ ବୃଦ୍ଧ ହୋଇଯାଏ । ବୟସାନୁଯାୟୀ ତାହାର ଶରୀରର ଅଙ୍ଗ ପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ସ୍ଥବିର ହୋଇଯାଏ ନାହିଁ । ତହିଁରେ ଯୌନତା, ଇର୍ଷା, ଘୃଣା ମନୋବୃତି ତଥାପି ଜୀବିତ ଥାଏ । ଶିଶୁ ଓ ଯୁବ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱର ବିଭିନ୍ନତା ଠାରୁ ପ୍ରୌଢ଼ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ଆହୁରି ଜଟିଳ । କାରଣ ଶିଶୁ ଓ ଯୁବ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ପ୍ରୌଢ଼ ମାନସିକ ଅନୁପସ୍ଥିତ କିନ୍ତୁ; ପ୍ରୌଢ଼ ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱରେ ଶିଶୁ ସୁଲଭ ଗୁଣ ପ୍ରକାଶିତ ହୋଇଥାଏ । ଏହି ସମୟରେ ଗଳ୍ପର ଅନ୍ୟତମ ବିଶେଷତ୍ୱ ହେଲା ଜୀବନର ବୃହତ୍ତର ସତ୍ୟର ଅନୁସନ୍ଧାନ । ଫର୍ମ ନୁହେଁ ଥିମ୍ (PLOT) ଉପରେ ଗୁରୁତ୍ୱ ଦିଆଯାଇଛି । ମଣିଷର ଯୌନାବେଗକୁ ନୂତନ ଢଙ୍ଗରେ ପରୀକ୍ଷା କରାଯାଇଛି । ତନ୍ମଧ୍ୟରୁ ପ୍ରମୁଖ ଗାଳ୍ପିକଙ୍କ ଗଳ୍ପକୁ ନିମ୍ନରେ ଆଲୋଚନା କରାଯାଇଛି ।

ରାମଚନ୍ଦ୍ର ବେହେରାଙ୍କ **'ମଧ୍ୟାହ୍ନର ଛାଇ'** ଗଳ୍ପରେ ମିଃ ଦାସ ଓ ରେବା ରାୟଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ ବୟସର ପରିଣତି ଅନୁସାରେ ମଧ୍ୟ ଅତୀତର ସ୍ମୃତିକୁ ରୋମନ୍ଥନ କରି ତା ଭିତରେ ଅନ୍ତର୍ନିହିତ ଥିବା ବର୍ତ୍ତମାନ ଓ ଭବିଷ୍ୟତକୁ ଦେଖି ପାରିଛନ୍ତି ମିଃ ଦାସ ଓ ରେବା କାପୁର । ରାଧାମୋହନ ନାୟକଙ୍କ **'ବନ୍ଧୁ ବାନ୍ଧବୀ ପ୍ରସଙ୍ଗ ଅଥବା ସସେମୀରା ଉପାଖ୍ୟାନ'** ଗଳ୍ପଟି ପ୍ରଥମ ପୁରୁଷ ଶୈଳୀରେ ରଚିତ । ଲିଲି ଚୌଧୁରୀ ୪ଗୋଟି ପିଲାର ସନ୍ତାନ ପରେ ବି ନାରୀଟିଏ ଇଛା କରେ ସର୍ବଦା ଯୁବତୀ ହୋଇ ରହିବା ପାଇଁ । ନାରୀଟିଏ ବିବାହ ହୋଇ ସନ୍ତାନ ଜନ୍ମ କରି ସାରିବା ପରେ ବି ବୟସର ପରିଣତ ଅବସ୍ଥାରେ ଅନ୍ୟଜଣ ପୁରୁଷ ସହ ସମ୍ପର୍କ ରଖେ । ମାନସିକ ଭାରସାମ୍ୟ ନ ହରାଇ ଲିଲି କହିଥିଲେ 'ମୁଁ ତ ଆଉ କାଳ୍ପନିକ ରାଧା ନୁହେଁ ଯେ ଶାଶୂ ନଣନ୍ଦକୁ ଅବଜ୍ଞା କରି ଦଉଡିବି ଯମୁନା କୂଳକୁ ।"ପୃ-୮୪) କଲେଜ ବେଳ ସମ୍ପର୍କକୁ ସେ ଜୋର୍ ଦେଇ କହିଛନ୍ତି । କୁହନ୍ତୁ ତ ! କେହି ଜଣେ କେବେ ତାର ଟିନ୍ ଏଜ୍‌ର ଦୁର୍ବଳତାକୁ ପୂର୍ଣ୍ଣାଙ୍ଗ ଜୀବନରେ ପ୍ରକାଶ କରିବାକୁ ପସନ୍ଦ କରେ... ? । ସମାନ ଭାବରେ **'ବୁଢାଲୋକ:ପ୍ରେମଚିଠି'** ଗଳ୍ପରେ ବୟସର ପାହାଚରେ ପହଂଚି ଅତୀତର ପ୍ରେମିକା ନିକଟକୁ ଚିଠି ଲେଖିବା । ବୟସ ବୃଦ୍ଧା ହେଲେ ବି ତରୁଣୀମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଇ ନୂଆ ନୂଆ ରୋମାଣ୍ଟିକ ଗୀତ ଶୁଣେଇବା ଓ ସେମାନଙ୍କର ଅନୁପସ୍ଥିତିକୁ ଭାବିବା ହେଉଛି ମନର ପ୍ରକୃତି । ତେଣୁ ବୟସକୁ ଲୁଚାଇବାକୁ ଯାଇ ମନରେ ଦୋଳାୟମାନ ହେଇଥିବା ଅନୁଭୂତିକୁ ମାରିଦେବା କଣ ଠିକ୍ ? ତେଣୁ ଗାଳ୍ପିକଙ୍କ ମତରେ ବୟସ ବଡ ନା ମନ । ଏହି ଗଳ୍ପରେ ଗାଳ୍ପିକ ବୈବାହିକ ଜୀବନର ମନସ୍ତତ୍ତ୍ୱକୁ ପ୍ରୌଢ଼ ଅବସ୍ଥାରେ କିପରି ମପା ଯାଇପାରେ ତାହା ଉଲ୍ଲେଖ କରିଛନ୍ତି । ନାରୀଟିଏ କାମନା ଅବଦମିତ ଅବା ଅଭିଳାଷ ଥିବା ସତ୍ତ୍ୱେ ସଂସାରଭିମୁଖି ଓ ସ୍ୱାମୀ ସେବା କରିଥାଏ ହେଲେ ବୟସର ତାରତମ୍ୟତାରେ ମନରେ ଶିଥିଳତା କମିବାକୁ ଦେଇ ନ ଥାଏ । ବିଜୟାନନ୍ଦ ସିଂହଙ୍କ **'ମର୍ମଦାହ'** ଗଳ୍ପରେ ମନୁଷ୍ୟ ସମୟର ଦାସ । ମନୁଷ୍ୟ ସମୟର ଗତାନୁଗତିକ ପଥିକ । ଏହି ଗଳ୍ପରେ ସଂମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ପ୍ରୌଢ଼ ମାନସିକତାର ପ୍ରତିଛବି ନିଖୁଣ ଭାବରେ ବାରିହୋଇ ପଡୁଛି । କିପରି ସରକାରୀ ଚାକିରିର ଅପବ୍ୟବହାର କରାଯାଇଛି ,ମୃତ୍ୟୁର ଦ୍ୱାରସ୍ଥ ସମୟରେ ବୁଢାବାପା ତାର ପୁତ୍ରକୁ କହିଥିଲା, ବାପରେ ତୁ ଅଫିସର ହେଲେ ସତ୍ୟ, ଶାନ୍ତି, ନ୍ୟାୟ ପଥରେ ସର୍ବଦା ଅଗ୍ରସର ହେବୁ । ସେହି ଦିନଠାରୁ ସମୟର ସୁଅରେ କୌଣସି ଅଫିସରଙ୍କ କଥା, ଏମିତିବି ସ୍ତ୍ରୀ କଥା ମଧ୍ୟ ଶୁଣିନାହିଁ ଏବଂ କୌଣସି ଉଚ୍ଚପଦସ୍ଥ କର୍ତ୍ତୃପକ୍ଷଙ୍କ ନିକଟରୁ ଟଙ୍କାଟିଏ ବି ଛୁଇଁ ନାହିଁ । କେବଳ ସ୍ୱପ୍ନ ଥିଲା ବାପାଙ୍କର ସେ ଅତୀତ ମର୍ମସ୍ପର୍ଶୀ ବାଣୀ । କିଭଳି ପିତାଙ୍କର ମାନସିକତା ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ଭାବରେ ସତ୍ ମାର୍ଗରେ ଜନସାଧାରଣଙ୍କର ସେବାରେ ନିଜକୁ ନିୟୋଜିତ କରିବି ।

ସେହିପରି ପ୍ରକାଶ ମହାପାତ୍ରଙ୍କ **'ପିଣ୍ଡଦାନ'** ଗଳ୍ପରେ ସାଂପ୍ରତିକ ସମୟରେ ପ୍ରୌଢ଼ ମାନସିକତାର ଅବହେଳା ଏବେ ବି ଦେଖାଯାଉଛି । ପାଶ୍ଚାତ୍ୟ ଅନୁକରଣ ଶୈଳୀରେ ନିଜର ସଂସ୍କୃତିକ ମଧ୍ୟ ଭୁଲିବାକୁ ସେମାନେ ପଛାଉନାହାନ୍ତି । ଅଧୁନା ସମାଜରେ ପୁଅ ଓ ବୋହୂଙ୍କ ପାଇଁ ପିତା-ମାତା କିପରି ବୋଝ ପାଲଟି ଯାଇଛନ୍ତି ଓ କର୍ମାନୁଯାୟୀ ଫଳ କିପରି ଭୋଗିବାକୁ

ପଡିଥାଏ ତାହା ମଧ୍ୟ ଉକ୍ତ ଗଳ୍ପରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ। ଦୈନନ୍ଦିନ ଜୀବନରେ ମନୁଷ୍ୟ ସହିତ ସୁଖ ଦୁଃଖ ଲାଗି କରି ରହିଥାଏ। କିନ୍ତୁ; ମନୁଷ୍ୟର ପରିଣତ ଅବସ୍ଥାରେ ତାକୁ କିପରି ବିପଦର ସମ୍ମୁଖିନ ହେବାକୁ ପଡେ ତାହା ଅତ୍ୟନ୍ତ ବ୍ୟଙ୍ଗ, ବିଦ୍ରୁପ ଓ ହାସ୍ୟସ୍ପଦ ହୋଇପଡିଛି ଏହି ଗଳ୍ପରେ। ନୂତନ ପିଢିର ପୁଅ ବୋହୂମାନେ ଶ୍ରାଦ୍ଧ, ପିଣ୍ଡଦାନ, ଦଶାହ, ଏକାଦଶର ଅର୍ଥ ଏଯାବତ୍ ବୁଝିପାରନ୍ତି ନାହିଁ। କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥା କହିବେ ତୁମେ ମରିଗଲନି ଯେ, ଆମ ଉପରେ ବୋଝ ଲଦି ଦେଇଗଲ। କଥାରେ ଅଛି ଉପଯୁକ୍ତ ଶ୍ରାଦ୍ଧ-ଦକ୍ଷିଣା ଓ ପିଣ୍ଡଦାନ ନ କରିବା ଦ୍ୱାରା କିପରି ପିତୃ ପୁରୁଷଗଣ ସ୍ୱର୍ଗର ପାଣି ପାଇନଥାନ୍ତି, ଯାହା ଆମ ସଂସ୍କୃତିରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ। ଏହି ଗଳ୍ପରେ ନନାଙ୍କର ମୃତ୍ୟୁ ପରେ ବି ପୁତ୍ରର ସମସ୍ତ ବେପରୁଆ କାର୍ଯ୍ୟକୁ ତଦାରଖ କରି ନିଜର ମାନସିକତାରେ ପରିବର୍ତ୍ତନ ଆଣିଛନ୍ତି। ଯଶୋଧାରା ମିଶ୍ରଙ୍କ **'ବୁଢାଲୋକ'** ଗଳ୍ପରେ ବିଚିତ୍ର ଏ ମଣିଷ ଜାତି। ବୟସର ତାରତମ୍ୟତା ,ପୁଅ ବୋହୂଙ୍କଠାରୁ ଦୂରତା। ସ୍ତ୍ରୀ ପ୍ରତି ଭୟ ଆଦି ସାଂପ୍ରତିକ ସମାଜର ନିତିଦିନିଆ ପ୍ରଥା ହୋଇଗଲାଣି। କଷ୍ଟ କରି ପାଳିପୋଷି ପୁଅକୁ ବଡ କରିବା ଏବଂ ଯୁବକ ଅବସ୍ଥା ଅତିକ୍ରମ କରିବା ପରେ ପରେ ବିବାହ ବନ୍ଧନରେ ଛନ୍ଦି ଦେବା କଣ ବାପା-ମାଙ୍କର ଦୋଷ କି ..... ? ଏହି ଗଳ୍ପରେ ବୃଦ୍ଧା ଲୋକଙ୍କର ମାନସିକତା ତଥା ସମୟାନୁବର୍ତ୍ତିତା ରଜ୍ଜୁ ,ସତେ ଯେମିତ ଲଗାମହୀନ ଘୋଡା ପରି ଦୌଡୁଅଛି ତାହା ବର୍ଣ୍ଣିତ। ଗାଳ୍ପିକ ଗୌରହରି ଦାସଙ୍କ ଗଳ୍ପ ଜଗତକୁ ଯଦି ଦେଖିବା ତେବେ **'ଇତିହାସଟିଏ ପଡିରହିଛି'** ଗଳ୍ପରେ ମନୁଷ୍ୟ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଅବସ୍ଥାରେ ଉପନୀତ ହେଲେ ତାର ଅର୍ଥ ଉପାର୍ଜନ କ୍ଷମତା କିପରି ହ୍ରାସ ପାଇଥାଏ , ଯାହା ଫଳରେ ପରିବାର ସଦସ୍ୟମାନଙ୍କଠାରୁ ପୂର୍ବର ସ୍ନେହ, ଭଲପାଇବା ଓ ଆଦର-ଯତ୍ନ କମିଯାଇଥାଏ। ପ୍ରକୃତ ପକ୍ଷେ ଯେଉଁ ବ୍ୟକ୍ତି ଯୌବନ ଓ ପ୍ରୌଢ ଅବସ୍ଥାରେ ନିଜର ଅସୀମ ତ୍ୟାଗ କରି ପରିବାର ଭରଣ ପୋଷଣ କରୁଥିଲା ତାର ପ୍ରତିଦାନରେ ସେ କେବଳ ପୁଅ ବୋହୂଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶାରୀରିକ, ମାନସିକ ନିର୍ଯ୍ୟାତନାରେ ନିର୍ଯ୍ୟାତିତ ହେଲା। ସେ ପାଲଟିଯାଏ ପରିବାରର ଅଦରକାରୀ ବସ୍ତୁ। ଅତୀତର ଇତିହାସଟିଏ ପଡିରହିଛି ଗଳ୍ପରେ କିପରି ଜଣେ ବୁଢା ଚରିତ୍ରର ଅସହାୟତା ତଥା ଅତୀତର ସ୍ମୃତିଚାରଣ କଥା କୁହାଯାଇଛି ତାହା ବର୍ଣ୍ଣିତ। **'ପୁନରାବୃର୍ତ୍ତି'** ଗଳ୍ପରେ ଅବିବାହିତ ଅନନ୍ତାର ବୟସ ଅତିକ୍ରାନ୍ତ କରିଯାଇଛି କିନ୍ତୁ; ତାର ବିବାହ ଠିକ୍ ହୋଇପାରୁନାହିଁ। ବିବାହାର ବୟସ ଯେତେ ବୃଦ୍ଧି ହେଉଛି ତାର ଆଶା, ଆକାଂକ୍ଷା ବହୁଳ ମାତ୍ରାରେ ଦେଖାଯାଇଛି , କିନ୍ତୁ; ପରିଶେଷରେ ଅନନ୍ତା ସହିତ ଫୁଲର ବିବାହ ହୋଇଛି ଏବଂ କିଛି ଦିନ ଅନ୍ତେ ସେ ଗ୍ରାମରେ ଜଣେ ଯୁବକ ସହିତ ସେ ପ୍ରେମ କରିଛି ଓ ତା ସହିତ ଘରଗାଡି ଅନ୍ୟତ୍ର ଗମନ କରିଛି। ଆଲୋଚ୍ୟ ଗଳ୍ପରେ କିପରି ବିବାହର ମାନସିକତା ସାମାଜିକ ଚିନ୍ତାଧାରା ,ବୟସର ତାରତମ୍ୟତା ଓ ସମଜାର ଅଲିଖିତ ନିୟମକୁ ଖୁବ୍ ସୁନ୍ଦର ଭାବେ ଉପସ୍ଥାପନା କରିଛନ୍ତି ଗାଳ୍ପିକ ଗୌରହରି ଦାସ। ସେହିପରି **'ଅପେକ୍ଷା'** ଗଳ୍ପରେ ଦୀର୍ଘ ୪୦ବର୍ଷ ପରେ ତନ୍ମୟ କିପରି ଗୋଟେ ମଫସଲୀ ଗାଁକୁ ନେଇ ଭାବବିହ୍ୱଳ ହୋଇଛି ଏବଂ ସୁଲେଖା ଦୀର୍ଘ ୪୦ବର୍ଷ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତନ୍ମୟକୁ ଅପେକ୍ଷା କରିଛି। ଏପରି ଦୁଇଜଣଙ୍କର ପରିଣତ ବୟସର ମାନସିକତାକୁ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି। ଏହି ଗଳ୍ପରେ ଗାଳ୍ପିକ ସମାଜରେ କିପରି ଦୁଇ ପ୍ରକାର ଲୋକ ବସବାସ କରୁଛନ୍ତି ତାହାର ବର୍ଣ୍ଣନା କରିଛନ୍ତି। ପ୍ରଥମତଃ ସ୍ୱାର୍ଥ କୈନ୍ଦ୍ରିକ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟତଃ ତ୍ୟାଗ। ପରିଶେଷରେ ଯେଉଁଠି ନିଜର ସ୍ୱାର୍ଥ ଚରିତାର୍ଥ ହୋଇପାରିବ ସେଭଳି ନିଜର ବିବାହ ସ୍ଥିର କରିଛି। ଏହି ଗଳ୍ପରେ ଗାଳ୍ପିକ ଜଣେ ସମ୍ଭ୍ରାନ୍ତ ଶ୍ରେଣୀଯୁକ୍ତ ତନ୍ମୟର ସ୍ୱାର୍ଥ କୈନ୍ଦ୍ରିକ ମାନସିକତାକୁ ଦର୍ଶାଇଛନ୍ତି। 'କୁଆଡେ ଯିବି' ଗଳ୍ପରେ ମନୁଷ୍ୟ ସାଧାରଣତଃ ସମାଜରେ ସୁବିଧାରେ ବଂଚିବା ପାଇଁ କିପରି ନିଜ ପିତାମାତାଙ୍କୁ ବୃଦ୍ଧାଶ୍ରମ ବା ମଠ ସମ୍ମୁଖରେ ଛାଡି ଦେଉଛନ୍ତି। ସେମାନେ ଅସହାୟ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟର ପୀଡାରେ ନିଜ ସନ୍ତାନ ଅଭିଶାପ ଦେଇଥାନ୍ତି ଯାହା ତାଙ୍କର ମାନସିକତା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରେ ସମସ୍ତେ ଜାଣିବା ଦରକାର ଯେ, ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କ ଜୀବନରେ ବାର୍ଦ୍ଧକ୍ୟ ଉପନୀତ ହୋଇଥାଏ। ଦେବବ୍ରତ ମଦନରାୟଙ୍କ 'ଫେରିବାର ବେଳ' ଗଳ୍ପରେ ବୟସର ଅପରାହ୍ନରେ ଗାୟତ୍ରୀ ଦେବୀ ବିବାହ ପାଇଁ ପ୍ରତ୍ୟାଖାନ କରିଥିବା ଶ୍ୟାମସୁନ୍ଦରଙ୍କ ଉପସ୍ଥିତିକୁ ମନେ ଭାବି ହେଉଛନ୍ତି। ଏ ସମୟ ତାଙ୍କ ପ୍ରତି ଦୁର୍ବଳତା ସୃଷ୍ଟି କରୁଛି। ତରୁଣ ଅବସ୍ଥାରେ ତାଙ୍କ ପାଇଁ ମନରେ ଯେଉଁ ଚିନ୍ତା ଆନ୍ଦୋଳିତ ହେଉଛି ତାହା ଏହି ଗଳ୍ପରେ ବର୍ଣ୍ଣିତ। ନିମାଇଁ ଚରଣ ପଟ୍ଟନାୟକଙ୍କ **'ଭିନ୍ନ ଭଅଁର'** ଗଳ୍ପରେ ଗଳ୍ପର ନାୟକ ହେଉଛନ୍ତି ଜଣେ ମହାବିଦ୍ୟାଳୟର ଅଧ୍ୟକ୍ଷ। ଗଳ୍ପ ନାୟକର ଅତୀତ ,ଅବଚେତନ ଓ ବଣ ମାଳତୀ ଫୁଲର ବାସ୍ନା ପରିପୂର୍ଣ୍ଣ ପାହାଡ ନିକଟସ୍ଥ କୁଳୁକୁଳୁ ବୋହିଯାଉଥିବା ଝରଣା କୂଳ ହୋଇଛି ସହାୟକ ସ୍ଥଳୀ। ଅତୀତର ପ୍ରେମିକା ନିର୍ମଳାର ଝିଅ ଛାତ୍ରୀ ନିଳୀମା ସହିତ ଅଧ୍ୟକ୍ଷ ଏକ ମାନସିକ ସାଂଘାତ ଘଟିଛି। ପରେ ତାହା ଅନୈତିକ ସମ୍ପର୍କର

ମୋଡ ନେଇଛି । ଗଳ୍ପର ନାୟକ ଏ ସମସ୍ତ ମାନସିକ ଯନ୍ତ୍ରଣାରୁ ମୁକ୍ତି ପାଇବା ପାଇଁ ଗଛ ଉପରେ ଚଢି ଲୁଚି ବସିଛନ୍ତି, କ୍ରମଶଃ ଗଛରୁ ପଡି ସଂଜ୍ଞାହୀନ ହୋଇ ପଡିଛନ୍ତି । ପରିଶେଷରେ ନିଜକୁ ଚିହ୍ନିବା ଓ ନିଜ ସହ ନିଜର ନିର୍ଦ୍ଧାରଣ କରିବାର ଆବିଷ୍କାର ଏ ଗଳ୍ପରେ ଉପସ୍ଥାପନା କରାଯାଇଛି । ଗଳ୍ପରେ ଜଣେ ଉତୀର୍ଣ୍ଣ ପ୍ରୌଢଙ୍କର ବାଲ୍ୟସ୍ମୃତି , ଆଦି ଯୌବନର ପ୍ରେମ ଭାବନା ଓ କନ୍ୟା ବୟସ୍କା ତରୁଣୀ ପ୍ରତି ଅତ୍ୟଧିକ ଭଲପାଇବା ଅବଚେତନ ମନରେ ଯେଉଁ ପ୍ରତିକ୍ରିୟା ସୃଷ୍ଟିକରେ ତାହାର ମନସ୍ତାତ୍ୱିକ ବିଶ୍ଳେଷଣ କରାଯାଇଛି ।

ଉପସଂହାର :

ବୟସର ପାହାଚରେ ବୃଦ୍ଧା ଅବସ୍ଥା ବହୁତ କଷ୍ଟସାଧ୍ୟ । ଉତ୍ତର ଆଧୁନିକତା ସମୟ ଗଳ୍ପଜଗତକୁ ସୁଦୃଢ କରିପାରିଛି । କାରଣ ଏହି ସମୟରେ ଭାରତୀୟମାନେ ଗ୍ରାମ୍ୟ ସଭ୍ୟତାକୁ ମନେ ପକାଇ ଅତୀତର ସ୍ମୃତିକୁ ରୋମନ୍ଥନ କରି ପୁଣି ଗ୍ରାମ୍ୟଭିମୁଖି ହେଉଥିବାର ଲକ୍ଷ୍ୟ କରାଯାଉଛି । ଅଶୀ ପରବର୍ତ୍ତୀ ସମସ୍ତ ଗାଳ୍ପିକଙ୍କ ଗଳ୍ପକୁ ସ୍ୱଳ୍ପ ସମୟ ମଧ୍ୟରେ ଆଲୋଚନା କରି ପାରିନାହିଁ । ତନ୍ମଧ୍ୟରୁ କେତେକାଂଶ ଗାଳ୍ପିକଙ୍କ ପ୍ରୌଢ ମନସ୍ତତ୍ୱ ଆଧାରିତ ଗଳ୍ପକୁ ସୃଷ୍ଟି ପରିଧି ମଧ୍ୟରେ ଆଲୋକପାତ କରିଅଛି । ଯେଉଁଥିରେ ପ୍ରୌଢତାର ଅହେତୁକ ଦୁର୍ବଳତା, ଅମାନସିକତା, ଭୟ, ପ୍ରେମ, ଘୃଣା ଓ ସ୍ୱପ୍ନ ଭଙ୍ଗର ପରିଣତ ଅବସ୍ଥା ସୁନ୍ଦର ଭାବରେ ଉପସ୍ଥାପନା କରାଯାଇଛି । ଏ ସମୟର ଗାଳ୍ପିକମାନେ ବ୍ୟକ୍ତିକୈନ୍ଦ୍ରିକର ରଚନାମାନ ନିଜସ୍ୱ ଢଙ୍ଗରେ ଉପସ୍ଥାପନା କରିଛନ୍ତି ,ଯାହା ସେମାନଙ୍କ ଉପଯୁକ୍ତ ଶବ୍ଦବିନ୍ୟାସ, ଭାଷାଚୟନ ଓ ମୌଳିକତାକୁ ଦୃଷ୍ଟି ଦେଲେ ଜାଣିପାରିବା । ପରିଶେଷରେ ଦେଖିବାକୁ ମିଳେ ଯେ ଏ ପ୍ରକାରର ଗଳ୍ପ ଅନେକ ଗାଳ୍ପିକ ରଚନା କରିଛନ୍ତି ଯାହା ବର୍ତ୍ତମାନ ପିଢିମାନଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ନିତ୍ୟାନ୍ତ ଜରୁରୀ ।

ସହାୟକ ଗ୍ରନ୍ଥସୂଚୀ :

୧- ନାୟକ, ରାଧାମୋହନ - କଥା ବିନୋଦ-(୧ମ ଭାଗ), କଟକ, ଇଭେଣ୍ଟ, ପୃ-୮୪, ପ୍ରକାଶନ- ୨୦୦୮ ।

୨- ପରିଡା, ପ୍ରକାଶ କୁମାର -ନବଚେତନାର ଗଳ୍ପ, ବିଜୟିନୀ ପବ୍ଲିକେଶନ, ଭୁବନେଶ୍ୱର, ପୃ-୧୩୨, ପ୍ରକାଶନ-୨୦୧୭ ।

୩- ପଟ୍ଟନାୟକ, ନିମାଇଁ ଚରଣ- ପଦ୍ମତୋଳା, ପ୍ରେଣ୍ଡସ୍ ପବ୍ଲିଶର୍ସ, ବିନୋଦବିହାରି, କଟକ, ପ୍ରକାଶନ -୧୯୬୬ ।

୪- ବାରିକ, ବନଜବାସିନୀ- ଓଡିଆ ଗଳ୍ପରେ ନବଚେତନା, ଅଗ୍ରଦୂତ, କଟକ,ପୃ-୧୩୨, ପ୍ରକାଶନ- ୨୦୧୭ ।

୫- ବେହେରା, ରାମଚନ୍ଦ୍ର- ଦ୍ୱିତୀୟ ଶ୍ମଶାନ, ଅଗ୍ରଦୂତ ,କଟକ, ପ୍ରକାଶନ-୧୯୬୬ ।

୬- ମିଶ୍ର, ଯଶୋଧାରା- ଦେଖେଣାହାରି, କଟକ ଷ୍ଟୁଡେଣ୍ଟସ ଷ୍ଟୋର, କଟକ, ପ୍ରକାଶନ- ୧୯୯୨ ।

୭- ସାମଲ, ବୈଷ୍ଣବ ଚରଣ, -ଓଡିଆ ଗଳ୍ପର ଉନ୍ମେଷ ଉତରଣ, ପ୍ରେଣ୍ଡସ୍ ପବ୍ଲିଶର୍ସ, ବିନୋଦ ବିହାରୀ, କଟକ, ପୃ-୧୧୨, ପ୍ରକାଶନ -୨୦୧୫ ।

୮- ସାହୁ, ଚିନ୍ମୟ- ଗୌରହରି ଦାସଙ୍କ ଗଳ୍ପ ଜଗତ, ଏଥେନା ପବ୍ଲିକେଶନ, ଭୁବନେଶ୍ୱର, ପ୍ରକାଶନ-୨୦୨୧ ।

❖ ❖ ❖